Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 11. julija 2014*

„Državne pomoči — Storitve javne radiotelevizije — Shema pomoči, ki jo je Španija določila za RTVE — Sprememba sistema financiranja — Nadomestilo prihodkov iz oglaševanja z novimi davki za televizijske in telekomunikacijske operaterje — Odločba, s katero je pomoč razglašena za združljivo z notranjim trgom — Davčni ukrep kot način financiranja pomoči — Obvezna namembnostna vez med davkom in pomočjo — Neposreden učinek prihodka od davka na višino pomoči — Sorazmernost“

V zadevi T-533/10,

DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA s sedežem v Tres Cantosu (Španija), ki jo zastopata H. Brokelmann in M. Ganino, odvetnika,

tožeča stranka,

ob sodelovanju

Telefónica de España, SA s sedežem v Madridu (Španija),

Telefónica Móviles España, SA s sedežem v Madridu,

ki ju zastopata F. González Díaz in F. Salerno, odvetnika,

intervenientki,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata G. Valero Jordana in C. Urraca Caviedes, zastopnika,

tožena stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Španije, ki sta jo najprej zastopala J. Rodríguez Cárcamo in M. Muñoz Pérez, nato M. Muñoz Pérez, nato S. Centeno Huerta in N. Díaz Abad, nato N. Díaz Abad in nazadnje M. Sampol Pucurull, abogados del Estado,

in

Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE) s sedežem v Madridu, ki jo zastopata A. Martínez Sánchez in J. Rodríguez Ordóñez, odvetnika,

intervenientki,

* Jezik postopka: španščina.

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije 2011/1/EU z dne 20. julija 2010 o shemi državne pomoči C 38/09 (ex NN 58/09), ki jo Španija namerava izvajati za Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (UL 2011, L 1, str. 9),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi O. Czúcz (poročevalec), predsednik, I. Labucka, sodnica, in D. Gratsias, sodnik,

sodna tajnica: T. Weiler, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. oktobra 2013

izreka naslednjo

Sodbo

1 S to tožbo tožeča stranka, družba DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, predlaga razglasitev ničnosti Sklepa Komisije 2011/1/EU z dne 20. julija 2010 o shemi državne pomoči C 38/09 (ex NN 58/09), ki jo Španija namerava izvajati za Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (UL 2011, L 1, str. 9, v nadaljevanju: izpodbijani sklep). V tem sklepu je Komisija ugotovila, da je sistem financiranja Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), kakor ga je Kraljevina Španija spremenila z Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (zakon št. 8/2009 z dne 28. avgusta 2009 o financiranju RTVE, BOE št. 210 z dne 31. avgusta 2009, str. 74003, v nadaljevanju: zakon št. 8/2009), ki spreminja zakon Ley 17/2006, de 5 de junio, de la radio y la televisión de titularidad estatal (zakon št. 17/2006 z dne 5. junija 2006 o javnem radiu in televiziji, BOE št. 134 z dne 6. junija 2006, str. 21270, v nadaljevanju: zakon št. 17/2006), združljiv z notranjim trgom na podlagi člena 106(2) PDEU.

Dejansko stanje in izpodbijani sklep

2 Tožeča stranka je družba, ki je na španskem trgu specializirana za upravljanje in delovanje plačljive platforme digitalne satelitske televizije (Digital +) ter za razvoj tematskih kanalov.

3 RTVE je španska javna radiotelevizija, ki je bila pooblaščena za opravljanje nalog javne službe na področju radiotelevizije z zakonom št. 17/2006.

4 Zakon št. 17/2006 je določal sistem dvojnega financiranja RTVE. V skladu s tem zakonom je imela RTVE, na eni strani, prihodke od svojih poslovnih dejavnosti, vključno s prodajo oglasnega prostora. Na drugi strani pa je prejemala nadomestilo španske države za opravljanje nalog javne službe. Ta sistem financiranja (v nadaljevanju: obstoječi sistem financiranja RTVE) je odobrila Komisija Evropskih skupnosti v Sklepu C(2005) 1163 final z dne 20. aprila 2005 o državni pomoči RTVE (E 8/05) (povzetek v UL 2006, C 239, str. 17) in Sklepu C(2007) 641 final z dne 7. marca 2007 o financiranju ukrepov zmanjševanja števila zaposlenih RTVE (NN 8/07) (povzetek v UL 2007, C 109, str. 2).

5 Komisija je 22. junija 2009 prejela pritožbo glede predloga zakona, ki je bil podlaga za sprejetje zakona št. 8/2009. Komisija je 5. avgusta 2009 pozvala Kraljevino Španijo, naj ji predloži informacije o tem predlogu zakona.

6 Zakon št. 8/2009, ki je začel veljati 1. septembra 2009, je spremenil obstoječi sistem financiranja RTVE.

7 Najprej, zakon št. 8/2009 je določal, da od konca leta 2009 storitve oglaševanja, televizijske prodaje, sponzorstva in dostopa ne bodo več viri prihodka RTVE. Edini komercialni prihodki, ki jih je imela RTVE po tem datumu, so bili tisti iz zagotavljanja storitev tretjim strankam in iz prodaje lastne produkcije (člen 2(1)(e) zakona št. 8/2009). Ti prihodki so bili omejeni na okoli 25 milijonov EUR (glej točko 9 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

8 Dalje, kot nadomestilo izgube drugih komercialnih prihodkov je zakon št. 8/2009 v svojem členu 2(1), od (b) do (d), in členih 4, 5 in 6 uvedel ali spremenil tri davčne ukrepe, in sicer:

— nov 3-odstotni davek na prihodke neplačljivih radiotelevizij in 1,5-odstotni davek na prihodke plačljivih radiotelevizij s sedežem v Španiji; prispevki tega davka v proračun RTVE ne smejo presegati 15 % (za neplačljive radiotelevizije) in 20 % (za plačljive radiotelevizije) skupne letne podpore za RTVE, ter vsak presežek davčnega prihodka nad temi odstotki preide v splošni proračun španske države (člena 2(1)(d) in 6 zakona št. 8/2009);

— nov 0,9-odstotni davek na bruto poslovne prihodke (razen tistih, ustvarjenih na veleprodajnem upoštevanem trgu) operaterjev elektronskih komunikacij s sedežem v Španiji, ki so registrirani v registru operaterjev španskega regulativnega organa za telekomunikacije ter delujejo na državni ravni oziroma v več kot eni avtonomni skupnosti in zagotavljajo avdiovizualne storitve ali druge storitve, ki vključujejo oglaševanje, za katero koli od naslednjih storitev: fiksna telefonija, mobilna telefonija in zagotavljanje dostopa do interneta; prispevek ne sme presegati 25 % celotne letne podpore za RTVE in vsak presežek davčnega prihodka nad tem odstotkom preide v splošni proračun španske države (člena 2(1)(c) in 5 zakona št. 8/2009);

— 80-odstotni delež do najvišjega zneska 330 milijonov EUR, od že obstoječe dajatve za uporabo radijskega spektra; preostanek je dodeljen splošnemu proračunu španske države in ta delež je mogoče spremeniti v skladu z zakoni o splošnem proračunu španske države (člena 2(1)(b) in 4 zakona št. 8/2009).

9 Poleg tega je bilo nadomestilo, določeno z zakonom št. 17/2006 za opravljanje nalog javne službe, ohranjeno (člen 2(1)(a) zakona št. 8/2009). Če torej zgoraj navedeni finančni viri (in nekateri drugi manj pomembni viri, določeni v členu 2(1), od (f) do (i), zakona št. 8/2009) niso zadostovali za kritje celotnih stroškov RTVE, predvidenih za opravljanje nalog javne službe, je bila španska država na podlagi člena 2(2) zakona št. 8/2009 in člena 33 zakona št. 17/2006 zavezana za kritje te vrzeli. Posledično je bil sistem dvojnega financiranja RTVE preoblikovan v sistem skoraj izključno javnega financiranja (v nadaljevanju: skoraj v celoti javno financiran sistem).

10 Nazadnje, člen 3(2) zakona št. 8/2009 je določal zgornjo mejo za prihodke RTVE. V dveh letih, 2010 in 2011, ti skupni prihodki niso smeli preseči 1200 milijonov EUR na leto, kar je ustrezalo tudi zgornji meji odhodkov za vsako poslovno leto. V letih od 2012 do 2014 je bilo maksimalno zvišanje tega zneska določeno na 1 %, za naslednja leta pa je bilo določeno z letno spremembo indeksa cen življenjskih potrebščin.

11 Zakon št. 8/2009 je spremenil tudi opredelitev naloge javne službe radiotelevizije, za katero je bila pooblaščena RTVE. Med drugim je določil dodatne obveznosti RTVE glede otroških programov. Določil je tudi meje za pridobitev pravic za predvajanje športnih dogodkov, kot tudi za predvajanje filmov velikih mednarodnih družb za filmsko produkcijo, v terminu največje gledanosti.

12 Komisija je 2. decembra 2009 obvestila Kraljevino Španijo, da bo sprožila v zvezi s spremembo sistema financiranja RTVE postopek iz člena 108 PDEU (v nadaljevanju: odločba o začetku formalnega postopka preiskave) (povzetek v UL 2010, C 8, str. 31). Komisija je pozvala zainteresirane stranke, naj predložijo stališča v zvezi z ukrepom pomoči.

13 Komisija je 18. marca 2010 v skladu s členom 258 PDEU sprožila postopek za ugotavljanje neizpolnitve obveznosti države, ker je menila, da je davek na elektronske komunikacije v nasprotju s členom 12 Direktive 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 337). Komisija je 30. septembra 2010 v obrazloženem mnenju pozvala Kraljevino Španijo, naj ta davek odpravi zaradi njegove nezdružljivosti z omenjeno direktivo.

14 Komisija je 20. julija 2010 sprejela izpodbijani sklep, v katerem je navedla, da je sprememba sistema financiranja RTVE na podlagi zakona št. 8/2009 združljiva z notranjim trgom na podlagi člena 106(2) PDEU. Pri tem se je oprla predvsem na ugotovitev, da trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, niso bili sestavni del novih elementov pomoči, določenih s tem zakonom, in da morebitna nezdružljivost teh davčnih ukrepov z Direktivo o odobritvi zato ne vpliva na presojo njene združljivosti z notranjim trgom. Poleg tega je menila, da je spremenjen finančni načrt RTVE v skladu s členom 106(2) PDEU, saj je sorazmeren.

Postopek pred Splošnim sodiščem

15 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to tožbo vložila 24. novembra 2010.

16 Z dvema ločenima vlogama, vloženima v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na isti dan, je predlagala, na eni strani, odlog izvršitve izpodbijanega sklepa na podlagi člena 278 PDEU in, na drugi strani, obravnavanje po hitrem postopku na podlagi člena 76a Poslovnika Splošnega sodišča.

17 Predlog za obravnavanje po hitrem postopku je Splošno sodišče s sklepom z dne 18. januarja 2011 zavrnilo.

18 Kraljevina Španija je 15. februarja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Komisije.

19 RTVE je 16. februarja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Komisije.

20 S sklepoma z dne 21. oziroma 23. marca 2011 je bila Kraljevini Španiji in RTVE intervencija v podporo predlogom Komisije dovoljena.

21 Družbi Telefónica de España, SA in Telefónica Móviles España, SA sta 22. marca 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom tožeče stranke.

22 S sklepom z dne 28. junija 2011 je bila družbama Telefónica de España in Telefónica Móviles España intervencija v podporo predlogom tožeče stranke dovoljena.

23 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 9. junija 2011 zavrnil predlog za izdajo začasne odredbe in pridržal odločitev o stroških.

24 Splošno sodišče (tretji senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni postopek. Stranke so na obravnavi 15. oktobra 2013 ustno podale stališča in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

25 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijani sklep razglasi za ničen;

— Komisiji naloži plačilo stroškov tega postopka;

— RTVE naloži plačilo stroškov;

— Kraljevini Španiji naloži plačilo stroškov.

26 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— zahtevkom tožeče stranke ugodi in posledično izpodbijani sklep razglasi za ničen;

— v vsakem primeru Komisiji naloži plačilo stroškov.

27 Komisija predlaga Splošnemu sodišču, naj:

— tožbo razglasi za delno nedopustno;

— v vsakem primeru tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov;

— družbama Telefónica de España in Telefónica Móviles España naloži plačilo stroškov.

28 Kraljevina Španija in RTVE Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— tožbo razglasi za delno nedopustno;

— v vsakem primeru tožbo zavrne;

— v vsakem primeru tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

29 Tožba temelji na treh tožbenih razlogih, s katerimi se zatrjuje, prvič, napaka glede pojma pomoči, drugič, kršitev člena 106(2) PDEU in, tretjič, kršitev členov 49 PDEU in 63 PDEU.

1. *Dopustnost tožbe*

30 Kraljevina Španija zatrjuje, da je tožba nedopustna, ker naj tožeča stranka ne bi imela procesnega upravičenja. Njena tožba naj bi se nanašala na utemeljenost izpodbijanega sklepa. Tožečo stranko bi moral torej sklep posamično zadevati. Vendar naj zakon št. 8/2009 ne bi bistveno vplival na njen položaj na trgu.

31 Komisija, ki jo podpirata Kraljevina Španija in RTVE, trdi, da je tožba delno nedopustna. Tožeča stranka naj bi imela procesno upravičenje za svoj predlog za razglasitev ničnosti le glede delov izpodbijanega sklepa, ki so povezani z njenimi prispevki, ki bi jih morala plačati, torej prispevki, ki bi jih morala plačati kot operater plačljive satelitske televizije. Nasprotno pa naj ne bi bila upravičena predlagati razglasitve ničnosti tega sklepa v delu, ki se nanaša bodisi na prispevke, ki bi jih morala plačati v vsakem primeru, ne glede na namen uporabe zneskov, bodisi na prispevke, ki jih ni dolžna plačati. Vsak od prispevkov, določenih v členih od 4 do 6 zakona št. 8/2009, naj bi bil ločen od drugih. Ukinitev enega od njih naj torej ne bi vplivala na druge.

32 Tožeča stranka te trditve izpodbija.

33 V zvezi s tem je dovolj spomniti, da je sodišče Evropske unije pristojno, da glede na okoliščine posameznega primera presodi, ali dober potek sojenja upravičuje zavrnitev tožbe kot neutemeljene, ne da bi bilo predhodno odločeno o njeni dopustnosti (sodba Sodišča z dne 26. februarja 2002 v zadevi Svet proti Boehringer, C-23/00 P, Recueil, str. I-1873, točki 51 in 52).

34 V teh okoliščinah Splošno sodišče meni, da je v interesu ekonomičnosti postopka treba najprej preučiti predlog tožeče stranke za razglasitev ničnosti, ne da bi se pred tem odločalo o dopustnosti tožbe, saj je tožba v vsakem primeru, zaradi razlogov, navedenih v nadaljevanju, neutemeljena.

2. *Utemeljenost*

35 Najprej je treba preučiti prvi tožbeni razlog glede napake v zvezi s pojmom pomoči, nato tretji tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo členov 49 PDEU in 64 PDEU in nazadnje drugi tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 106(2) PDEU.

Prvi tožbeni razlog: kršitev pojma pomoči v smislu člena 107 PDEU glede ločljivosti treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009

36 Prvi tožbeni razlog se nanaša na razloge, navedene v točkah od 61 do 66 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v katerih je Komisija ugotovila, da trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, niso sestavni del ukrepa pomoči, uvedenega s tem zakonom.

37 V točki 61 obrazložitve je Komisija navedla, da je v skladu z zakonom št. 8/2009 prehod iz sistema dvojnega financiranja RTVE v skoraj v celoti javno financiran sistem spremljala uvedba ali sprememba treh davčnih ukrepov, katere namen je bil ustvariti potrebne prihodke. V točki 62 obrazložitve je navedla, da mora v primeru, če je davek sestavni del pomoči, upoštevati način financiranja pomoči in lahko razglasi sistem pomoči za združljiv z notranjim trgom le, če je sistem pomoči skladen s pravom Unije. V točki 63 obrazložitve je navedla, da mora biti davek, da se lahko šteje za sestavni del ukrepa pomoči, zajamčen za financiranje pomoči v smislu, da se prihodki od davka nujno namenijo za financiranje pomoči in imajo neposreden vpliv na njeno višino.

38 V točki 64 obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija navedla, da je bila višina pomoči za RTVE določena samo na podlagi potreb RTVE po financiranju in ocenjenih neto stroškov zagotavljanja storitve javne radiotelevizije. V praksi in zakonsko naj bi bila finančna sredstva, ki jih prejme RTVE, neodvisna od prihodkov iz davkov, saj naj bi bilo takšno financiranje odvisno samo od neto stroškov obveznosti javne službe. Načrtovano splošno financiranje opravljanja nalog javne službe RTVE naj ne bi bilo odvisno od zneska posebnih davčnih prihodkov, temveč naj bi bilo v vsakem primeru zagotovljeno s španskim splošnim državnim proračunom. V zvezi s tem je Komisija ugotovila, na eni strani, da prihodki, ustvarjeni z davki in namenjeni financiranju RTVE, ne morejo presegati neto stroškov obveznosti javne službe; vsi zneski, ki presegajo neto stroške javne službe, se vrnejo v splošni državni proračun. Na drugi strani pa je navedla, da če neto stroški obveznosti javne službe presegajo prihodke, ustvarjene z davki, naj bi se vrzel zapolnila s prispevki iz tega splošnega proračuna. Prihodki iz teh davkov, višji ali nižji od pričakovanih, naj ne bi povzročili sprememb predvidenih zneskov. Če prihodki iz novih davčnih virov ne bi zadostovali za kritje finančne vrzeli, ki je posledica ukinitve oglaševanja, naj bi to vrzel v skladu s členom 33 zakona št. 17/2006 krila sredstva iz istega splošnega proračuna.

39 Poleg tega je Komisija v točki 65 obrazložitve izpodbijanega sklepa menila, da dejstvo, da je povezava med davki in namenom, za katerega so bili uvedeni, navedena v obrazložitvenem memorandumu in v zakonu št. 8/2009, te ugotovitve ne spreminja. Besedilo v zakonu naj ne bi opredeljevalo kakovosti povezave med davki in pomočjo.

40 Nazadnje, v točki 66 obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija sklenila, da trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, niso sestavni del pomoči in da njihova neskladnost z Direktivo o odobritvi ne vpliva na združljivost ukrepa pomoči z notranjim trgom.

41 Tožeča stranka ter družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España menijo, da je ta ugotovitev Komisije napačna. Trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, predvsem tisti, določen v členu 6 tega zakona, naj bi bili sestavni del elementov pomoči, uvedenih s tem zakonom. V izpodbijanem sklepu bi torej Komisija morala preučiti združljivost treh novih davčnih ukrepov s pravom Unije.

42 Prvi tožbeni razlog je sestavljen iz treh delov. Prvič, tožeča stranka ter družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España navajajo, da Komisija ni dovolj preučila povezave med tremi davčnimi ukrepi, uvedenimi ali spremenjenimi z zakonom št. 8/2009, in elementi pomoči, uvedenimi s tem zakonom. Drugič, tožeča stranka trdi, da v tej zadevi neločljiva narava elementov pomoči in davčnih ukrepov izhaja tudi iz dejstva, da konkurenčna prednost RTVE v primerjavi z drugimi konkurenčnimi podjetji, ki morajo plačati davke, raste glede na pobrane zneske. Tretjič, tožeča stranka trdi, da je obrazložitev izpodbijanega sklepa protislovna.

Prvi del tožbenega razloga: nezadostno upoštevanje povezave med tremi davčnimi ukrepi in elementi pomoči

43 Tožeča stranka navaja, da bi morala Komisija ob upoštevanju pogojev, ki jih je navedla Komisija v izpodbijanem sklepu, in sicer da se prihodki od davka nujno namenijo za financiranje pomoči RTVE in imajo nujno neposreden vpliv na njeno višino, ugotoviti, da je bil davčni ukrep iz člena 6 zakona št. 8/2009 sestavni del pomoči v korist RTVE. Pri tem davku naj bi bila zgoraj navedena pogoja izpolnjena. Najprej, iz člena 6(8) tega zakona naj bi izhajalo, da morajo biti prihodki iz davka nujno namenjeni financiranju RTVE. Zadostovalo naj bi, da je del davka sestavni del pomoči. Dalje, v nasprotju s trditvami Komisije, naj bi prihodki od davka iz člena 6 tega zakona neposredno vplivali na znesek pomoči. Prvič, prihodek od tega davka naj bi bil vedno v celoti namenjen financiranju RTVE. Drugič, iz uvodnih pojasnil zadevnega zakona izhaja, da se z višanjem prihodkov gospodarskih subjektov viša tudi pobran davek. Ker naj bi bila RTVE konkurent podjetij, ki morajo plačevati davek, pomeni, da več kot bo pobranega davka, večja bo prednost RTVE – zaradi plačevanja davka njenih konkurentov. Tretjič, v svoji praksi naj bi se Komisija opredelila v prid neločljivosti davkov od ukrepa pomoči.

44 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España pa navajata, da je Komisija uporabila napačna merila za presojo ločljivosti ukrepa pomoči in njegovega financiranja. Menita, da za to, da se način financiranja šteje za sestavni del pomoči, zadošča, da je pobrani davek, predviden za financiranje pomoči, namenjen njenemu upravičencu. V nasprotju s tem, kar navaja Komisija, naj ne bi bilo nujno, da davčni ukrep neposredno vpliva na višino ukrepa pomoči. Gre le za enega od več pokazateljev. Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España menita, da to, da je pobran davek namenjen upravičencu, ne izhaja le iz trditev tožeče stranke, temveč soodvisnost med pomočjo in davkom potrjujejo tudi drugi dokazi. V zvezi s tem omenjata, da se je RTVE pritožila, da naj bi ji neplačevanje s strani zasebnih operaterjev ali napačen izračun njihovih prispevkov povzročalo finančne težave in da naj španska država ne bi bila pripravljena kriti tega primanjkljaja pomoči s sredstvi iz svojega splošnega proračuna. Dalje, družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España menita, da bi morala Komisija – ki naj bi tudi sama menila, da je davek, naložen telekomunikacijskim operaterjem z zakonom št. 8/2009, v nasprotju s pravom Unije – dokazati, da se je španska država zavezala financirati celoten proračun RTVE, če bi bil davek nezakonit. Iz navedenega zakona pa naj bi izhajalo, da morajo zasebni operaterji nositi ekonomsko breme. Zato naj bi bila posledica odprave davka izguba posebnega vira financiranja pomoči, kar naj bi dokazovalo povezavo med slednjo in davkom.

45 Komisija, ki jo podpirata Kraljevina Španija in RTVE, tem trditvam nasprotuje.

46 V zvezi s tem je treba najprej spomniti na pogoja, ki morata biti izpolnjena za to, da je način financiranja pomoči mogoče šteti za njen sestavni del, potem pa šele preučiti, ali je Komisija v tej zadevi storila napako pri uporabi teh pogojev.

– Pogoja, ki morata biti izpolnjena za to, da je način financiranja pomoči mogoče šteti za njen sestavni del

47 V točki 63 obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija ocenila, da mora biti prihodek od zadevnega davka – da bi se način financiranja lahko štel za sestavni del ukrepa pomoči – prvič, nujno namenjen financiranju pomoči, in drugič, neposredno vplivati na višino te pomoči.

48 V zvezi s tem je treba opozoriti, da Pogodba DEU vzpostavlja natančno razmejitev med, na eni strani, pravili o državnih pomočeh, ki jih določajo členi 107 PDEU, 108 PDEU in 109 PDEU ter, na drugi strani, pravili glede izkrivljanja, ki so posledica razlik med določbami zakonov in drugih predpisov držav članic, predvsem njihovih davčnih določb, ki jih določata člena 116 PDEU in 117 PDEU (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 13. januarja 2005 v zadevi Streekgewest, C-174/02, ZOdl., str. I-85, točka 24).

49 Iz tega izhaja, da načeloma davčni ukrepi, ki se uporabljajo za financiranje ukrepa pomoči, ne spadajo na področje uporabe določb Pogodbe DEU o državnih pomočeh (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 13. januarja 2005 v zadevi Pape, C-175/02, ZOdl., str. I-127, točka 14, in zgoraj v točki 48 navedeno sodbo Streekgewest, točka 25).

50 Vendar če so davčni ukrepi način financiranja ukrepa pomoči, tako da so sestavni del tega ukrepa, Komisija ne sme ločiti preizkusa pomoči od vplivov načina njenega financiranja, saj lahko v takem primeru nezdružljivost načina financiranja s pravom Unije vpliva na združljivost sistema pomoči s skupnim trgom (zgoraj v točki 49 navedena sodba Pape, točka 14, in zgoraj v točki 48 navedena sodba Streekgewest, točka 25).

51 Glede meril za odgovor na vprašanje, ali sta ukrep pomoči in njegov način financiranja neločljiva, iz sodne prakse Sodišča izhaja, da mora v skladu z upoštevno nacionalno zakonodajo med zadevno dajatvijo in pomočjo obstajati zavezujoča namembnostna povezava, tako da so prihodki iz dajatve nujno namenjeni financiranju pomoči in neposredno vplivajo na njeno višino ter zato na presojo združljivosti te pomoči s skupnim trgom (sodbi Sodišča z dne 15. junija 2006 v združenih zadevah Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 in C-41/05, ZOdl., str. I-5293, točka 46, in z dne 22. decembra 2008 v zadevi Regie Networks, C-333/07, ZOdl., str. I-10807, točka 99).

52 Iz te sodne prakse torej izhaja, da mora, po eni strani, – da bi se lahko štelo, da je dajatev sestavni del ukrepa pomoči – nujno obstajati zavezujoča določba nacionalnega prava, v skladu s katero mora biti dajatev namenjena financiranju pomoči. Iz tega sledi, da v odsotnosti takšne določbe ni mogoče šteti, da je dajatev namembnostno povezana z ukrepom pomoči in zato ne pomeni enega od načinov pomoči. Po drugi strani pa zgolj obstoj take določbe ne more sam po sebi pomeniti pogoja, ki bi zadostoval za ugotovitev, da je dajatev sestavni del ukrepa pomoči. Kadar takšna določba nacionalnega prava obstaja, je treba poleg tega preučiti, ali prihodki od dajatve neposredno vplivajo na znesek pomoči.

53 V nasprotju s trditvami družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España torej za to, da je dajatev sestavni del ukrepa pomoči, ne zadostuje, da je njen prihodek nujno namenjen financiranju pomoči.

54 V zvezi s sodno prakso, na katero se sklicujeta družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España v podporo svojim trditvam, je treba ugotoviti, da nobena od sodb, ki jih navajata, ne more podpreti njune teze, da za to, da je način financiranja sestavni del ukrepa pomoči, zadostuje dokaz o tem, da je pobrani znesek na podlagi davčnega ukrepa namenjen upravičencu do pomoči.

55 V tem okviru družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España navajata, da je v nekaterih sodbah Sodišče ugotovilo, da mora obstajati zavezujoča namembnostna povezava med davčnim ukrepom in ukrepom pomoči in da če taka povezava obstaja, prihodek od davčnega ukrepa neposredno vpliva na višino pomoči.

56 Vendar v nasprotju s trditvami družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España iz sodb, ki jih navajata (zgoraj v točki 48 navedena sodba Streekgewest, točka 26; zgoraj v točki 49 navedena sodba Pape, točka 15; sodba z dne 14. aprila 2005 v združenih zadevah AEM in AEM Torino, C-128/03 in C-129/03, ZOdl., str. I-2861, točki 46 in 47, in sodba Sodišča z dne 27. oktobra 2005 v združenih zadevah Distribution Casino France in drugi, od C-266/04 do C-270/04, C-276/04 in od C-321/04 do C-325/04, ZOdl., str. I-9481, točka 40), ni mogoče sklepati, da neposreden vpliv davčnega ukrepa na višino pomoči ni nujen pogoj, temveč le eden od več pokazateljev. Ravno nasprotno, v zgoraj v točki 48 navedeni sodbi Streekgewest (točka 28) se Sodišče ni omejilo na preučitev, ali je obstajala zavezujoča povezava med davčnim ukrepom in ukrepom pomoči, ampak je preučilo tudi, ali je prihodek od omenjenega davčnega ukrepa neposredno vplival na višino tega ukrepa pomoči.

57 Treba je tudi opozoriti, da je šlo v sodbah, v katerih je Sodišče ugotovilo neločljivo povezavo med ukrepom pomoči in njegovim financiranjem, ne da bi izrecno omenjalo zahteve po neposrednem vplivu davčnega ukrepa na višino pomoči (sodbi Sodišča z dne 21. oktobra 2003 v združenih zadevah van Calster in drugi, C-261/01 in C-262/01, Recueil, str. I-12249, točka 55, in z dne 27. novembra 2003 v združenih zadevah Enirisorse, od C-34/01 do C-38/01, Recueil, str. I-14243, točka 47), za primere, v katerih je bil omenjeni pogoj izpolnjen.

58 Zato Komisija ni napačno uporabila prava pri ugotovitvi, da mora za to, da način financiranja lahko šteje za sestavni del ukrepa pomoči, obstajati zavezujoča namembnostna povezava med zadevnim davkom in pomočjo v tem smislu, da je prihodek od davka nujno povezan s financiranjem pomoči in neposredno vpliva na njeno višino.

59 Zato je treba trditve družb Telefónica de España in de Telefónica Móviles España, ki se nanašajo na pogoja, ki ju je sprejela Komisija za ugotovitev, da je način financiranja pomoči sestavni del te pomoči, zavrniti.

– Uporaba teh pogojev

60 Ne da bi izrecno izpodbijala pogoje, ki jih je upoštevala Komisija, tožeča stranka navaja, da bi morala Komisija priti do sklepa, da sta bila pogoja glede davka iz člena 6 zakona št. 8/2009 izpolnjena.

61 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España najprej navajata trditve v namen dokazovanja, da je obstajala nujna namembnostna povezava med davčnimi ukrepi, uvedenimi ali spremenjenimi z zakonom št. 8/2009, in elementi pomoči, uvedenimi s tem zakonom.

62 Vendar pa, kot je bilo navedeno v točkah od 51 do 58 zgoraj, za to, da se davčni ukrep lahko šteje za sestavni del pomoči, ne zadostuje nujna namembnostna povezava med finančnim ukrepom in ukrepom pomoči. Potrebno je še, da je ugotovljen neposreden vpliv davčnega ukrepa na višino pomoči.

63 V zvezi s tem Splošno sodišče meni, da ne navaja le tožeča stranka trditev v dokaz neposrednega vpliva treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009, na višino pomoči v korist RTVE, temveč je mogoče tudi nekatere trditve družb Telefónica de España in Telefónica Móviles

España razumeti kot, da se nanašajo ne le na pogoj v zvezi z obstojem zavezujoče namembnostne povezave med davčnim ukrepom in financiranjem RTVE, ampak tudi na pogoj dokaza o neposrednem vplivu davčnega ukrepa na višino pomoči.

64 Zato je treba najprej preučiti, ali lahko trditve tožeče stranke kot tudi trditve družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España izpodbijejo ugotovitev Komisije, da prihodek od treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009, neposredno ne vpliva na višino pomoči za RTVE.

65 V zvezi s tem je treba navesti, da se na podlagi zakona št. 8/2009 znesek pomoči za RTVE določi ob upoštevanju neto stroškov za opravljanje storitev javne radiotelevizije, za katerega je bila pooblaščena. Znesek pomoči, ki ga prejme, torej ni odvisen od višine pobranih davkov na podlagi davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z navedenim zakonom.

66 Dejansko bo, na eni strani, presežek, v skladu s členom 33 zakona št. 17/2006, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, če prihodki, ki jih ima RTVE, presežejo stroške izpolnjevanja naloge javne radiotelevizije, prerazporejen. Če ta presežek ne prekorači 10 % letnih proračunskih stroškov RTVE, bo vplačan v rezervni sklad, če pa to mejo preseže, bo prenesen v državno blagajno.

67 Glede kapitala, vplačanega v rezervni sklad, iz člena 8 zakona št. 8/2009 izhaja, da ga je mogoče uporabiti le z izrecnim dovoljenjem španskega ministrstva za gospodarstvo in finance, in da mora, če se ga v štirih letih ne porabi, služiti za zmanjšanje nadomestil, ki bremenijo splošni proračun španske države. Zato ni mogoče meniti, da kapital, vplačan v rezervni sklad, neposredno vpliva na višino pomoči za RTVE.

68 Poleg tega člen 3(2) zakona št. 8/2009 določa absolutno mejo prihodkov RTVE, ki je 1200 milijonov EUR za leti 2010 in 2011. Vsak presežek te meje se vrne neposredno v splošni proračun španske države.

69 Na drugi strani je na podlagi člena 2(2) zakona št. 8/2009 v primeru, ko prihodki RTVE ne zadoščajo za kritje stroškov za opravljanje nalog javne radiotelevizije, vrzel treba zapolniti s prispevki iz splošnega proračuna španske države.

70 Komisija je torej pravilno ugotovila, da znesek, pobran na podlagi treh davčnih ukrepov, uvedenih oziroma spremenjenih z zakonom št. 8/2009, ni mogel neposredno vplivati na višino pomoči, ki jo je prejela RTVE in ki je bila določena na podlagi neto stroškov za zagotavljanje storitve javne radiotelevizije.

71 Noben argument tožeče stranke ali družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España te ugotovitve ne more omajati.

72 Prvič, v nasprotju s trditvami družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España samo dejstvo, da so bili trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, zasnovani z namenom nadomeščanja izgube komercialnih prihodkov RTVE (glej točko 13 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ne zadostuje za dokaz, da je način financiranja sestavni del ukrepa pomoči. Sodišče je že ugotovilo, da to dejstvo ne zadošča kot dokaz za obstoj zavezujoče povezave med davkom in davčno ugodnostjo (zgoraj v točki 48 navedena sodba Streekgewest, točki 26 in 27).

73 Drugič, družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España trdita, da tudi če bi v teoriji takšna obveznost obstajala, španska država v praksi ne bi bila pripravljena dopolniti proračuna RTVE s sredstvi iz splošnega proračuna.

74 Tudi to trditev je treba zavrniti.

75 V zvezi s tem je namreč treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru ničnostne tožbe, vložene na podlagi člena 263 PDEU, zakonitost akta Unije presojati glede na dejstva in pravni okvir, ki obstajajo ob sprejetju akta. Zato je treba oceno Komisije presoditi le glede na informacije, ki so ji na voljo v času, ko jih presoja (sodba Sodišča z dne 7. februarja 1979 v združenih zadevah Francija proti Komisiji, 15/76 in 16/76, Recueil, str. 321, točka 7).

76 Vendar pa je treba ugotoviti, da družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España nista predložili nobenega dokaza za to, da je imela v času sprejetja izpodbijanega sklepa Komisija informacije, da španska vlada ni pripravljena dopolniti proračuna RTVE v skladu s členom 2(2) zakona št. 8/2009. Vsi dokumenti, ki sta jih predložili tožeči stranki v zvezi s tem, so namreč datumsko poznejši od sprejetja izpodbijanega sklepa, torej mlajši od 20. julija 2010.

77 Tretjič, družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España trdita, da je davčni ukrep za financiranje ukrepa pomoči mogoče obravnavati, kot da ni njen sestavni del, le, če Komisija dokaže, da se je država članica v primeru, če davčni ukrep ne bi bil združljiv s pravom Unije, zavezala financirati celoten ukrep pomoči.

78 Tudi to trditev je treba zavrniti.

79 Res je sicer, da ima v primeru, ko je treba ob uporabi zgornjih dveh meril – to je pogoja, ki se nanaša na obstoj zavezujoče namembnostne povezave med davčnim ukrepom in financiranjem RTVE, ter pogoja, ki se nanaša na dokaz o neposrednem vplivu davčnega ukrepa na višino pomoči – davčni ukrep šteti za sestavni del ukrepa pomoči – kot v primeru parafiskalnega ukrepa, pri katerem je celota ali del pobranega davka namenjen upravičencu do pomoči neposredno in brezpogojno – nezdružljivost davčne komponente neposreden vpliv na ukrep pomoči. V takem primeru je namreč posledica popolne ali delne nezdružljivosti davčne komponente parafiskalnega ukrepa ukinitev ukrepa pomoči ali njeno znižanje.

80 V obravnavani zadevi pa člen 2(2) zakona št. 8/2009 in člen 33 zakona št. 17/2006 določata, da če finančna sredstva ne zadostujejo za kritje celotnih stroškov RTVE za izpolnjevanje obveznosti javne službe, je španska država dolžna to vrzel zapolniti. V tem primeru torej znesek pomoči ni bil neposredno odvisen od davčnega ukrepa.

81 Četrtič, tožeča stranka trdi, da se je Komisija v odločbi o začetku formalnega postopka preiskave v drugi zadevi opredelila za neločljivost davkov in ukrepa pomoči, omenjena zadeva pa naj bi bila podobna obravnavani.

82 Tudi ta očitek je treba zavrniti, ne da bi bilo treba preučiti vsebino zadevne odločbe o začetku formalnega postopka preiskave. Po eni strani je namreč treba spomniti, da je presoja Komisije v odločbi o začetku formalnega postopka preiskave le začasne narave (sodba Splošnega sodišča z dne 27. novembra 2003 v zadevi Regione Siciliana proti Komisiji, T-190/00, Recueil, str. II-5015, točka 48). Po drugi strani pa je treba pojem pomoči in zato tudi ločljivost pogojev financiranja opredeliti v skladu z objektivnimi merili. Slednja torej ne moreta biti odvisna od subjektivne presoje Komisije. Torej, tudi če je obstajala takšna prejšnja upravna praksa, je bila ta v nasprotju s sodno prakso in zato za Komisijo nezavezujoča.

83 Petič, tožeča stranka navaja, da višina pomoči raste zaradi tega pobiranja davka, ker je sama konkurent RTVE in konkurenčna prednost RTVE raste glede na višino davka, pobranega pri tožeči stranki.

84 To trditev je treba zavrniti v delu, v katerem skuša dokazati, da je Komisija storila napako pri uporabi dveh pogojev, v skladu s katerima mora biti prihodek od davka nujno namenjen financiranju pomoči in neposredno vplivati na višino te pomoči. V skladu s tema pogojema namreč ne zadostuje dokazati, da pobiranje davkov vpliva na konkurenčno prednost prejemnika pomoči.

85 Del, v katerem se s to trditvijo skuša dokazati, da obstaja še drug primer, v katerem je treba način financiranja pomoči šteti za njen sestavni del, bo preučen v okviru drugega dela tožbenega razloga.

86 Zato je Komisija pravilno ugotovila, da višina pomoči za RTVE ni bila neposredno odvisna od zneska, pobranega na podlagi davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009.

87 Kot je bilo navedeno v točki 62 zgoraj, za to, da trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, lahko štejejo za sestavni del elementa pomoči, uvedenega s tem zakonom, morata biti kumulativno izpolnjena pogoj, ki se nanaša na nujno namembnostno vez med davčnim ukrepom in ukrepom pomoči, ter pogoj, ki se nanaša na dokaz neposrednega vpliva tega davčnega ukrepa na višino navedenega ukrepa pomoči.

88 Ker drugi pogoj ni izpolnjen, ni treba preučiti argumentov, ki so jih tožeča stranka ter družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España podale, da bi dokazale, da obstaja nujna namembnostna vez med davčnim ukrepom, ki je določen v členu 5 zakona št. 8/2009, in financiranjem RTVE, saj so ti argumenti brezpredmetni.

89 Zato je treba prvi del tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del tožbenega razloga: razmerje med davčnimi ukrepi in konkurenčno prednostjo RTVE

90 Tožeča stranka trdi, da obstaja še drug primer, v katerem bi bilo treba način financiranja šteti za sestavni del ukrepa pomoči – poleg primera, ki ga je Komisija preučila v izpodbijanem sklepu. V razmerah asimetričnega obdavčenja, ko je davek naložen samo nekaterim gospodarskim subjektom kot nadomestilo za domnevne obveznosti javne službe in ne drugim gospodarskim subjektom, ki naj bi bili prvim konkurenčni, je povezava med pomočjo in davkom še tesnejša kot v primeru, ki ga je preučila Komisija. V takem primeru naj bi bila prednost posledica naložitev plačila davka konkurenčnim podjetjem upravičenca.

91 Tožeča stranka meni, da je v tej zadevi taka tesna povezava med davkom iz člena 6 zakona št. 8/2009 in ukrepom pomoči. Najprej, navedeni davek naj bi ji bil naložen kot nadomestilo stroškov RTVE pri opravljanju javne službe. Torej je RTVE dobila pomoč zaradi istega dejstva, kot je bil konkurentom naložen davek. Višji kot je davek, večja je konkurenčna prednost. Dalje, dejstvo, da pomoč za RTVE ni omejena na to, da RTVE ni obdavčena, ampak se prihodki od tega davka plačajo RTVE, naj te ugotovitve ne bi omajalo, temveč naj bi krepilo povezavo med tem davkom in ukrepom pomoči, saj naj bi to krepilo konkurenčno prednost RTVE. Poleg tega naj bi bilo v okviru preučitve združljivosti pomoči treba preučiti učinke pomoči v posebnem okviru upoštevnega trga, torej ob upoštevanju slabšega konkurenčnega položaja drugih podjetij.

92 V zvezi s tem je najprej treba opozoriti na razliko, ki jo je uvedla Pogodba DEU med pravili, ki urejajo državno pomoč, na eni strani, in pravili o davčnih določbah držav članic, na drugi strani. V skladu z ustaljeno sodno prakso se načeloma zavezanci za plačilo obveznega prispevka ne morejo sklicevati na to, da oprostitev, ki jo uživajo druge osebe, pomeni državno pomoč, da bi se izognili plačilu tega prispevka (glej sodbo Sodišča z dne 20. septembra 2001 v zadevi Banks, C-390/98, Recueil, str. I-6117, točka 80 in navedena sodna praksa).

93 Pristop, ki ga zagovarja tožeča stranka, pa skuša spodkopati to načelo. V skladu s tem pristopom naj bi namreč podjetje lahko ugovarjalo pobiranju vsakega davka le iz razloga, ker davek služi financiranju prednosti, ki jo uživa podjetje, s katerim je v konkurenčnem razmerju.

94 Seveda v tem kontekstu tožeča stranka upravičeno navaja, da je Sodišče v sodbi z dne 7. septembra 2006 v zadevi Laboratoires Boiron (C-526/04, ZOdl., str. I-7529, točki 27 in 48) menilo, da lahko podjetja, ki so davčni zavezanci, v primeru, ko plačevanje obveznega prispevka pomeni državno pomoč, temu plačevanju ugovarjajo.

95 Vendar pa v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, iz te sodbe ni mogoče sklepati, da zadostuje, da je podjetje, ki mora plačati davek, ki prispeva k financiranju pomoči, v konkurenčnem razmerju z upravičencem pomoči, da se davek šteje za sestavni del pomoči in da lahko podjetje nasprotuje njegovemu plačilu.

96 Pristop Sodišča v zgoraj v točki 94 navedeni sodbi Laboratoires Boiron je bil namreč upravičen glede na posebne okoliščine zadeve.

97 Zadeva, v kateri je bila izdana sodba Laboratoires Boiron, navedena v točki 94 zgoraj, se je nanašala na distribucijo zdravil v Franciji, kjer sta obstajali dve neposredno konkurenčni poti distribucije zdravil: pot grosistov distributerjev in pot farmacevtskih laboratorijev, ki opravljajo neposredno prodajo. Zadevni davek je bremenil le neposredno prodajo zdravil s strani farmacevtskih laboratorijev. Cilj davka je bil uravnovešenje konkurenčnih razmer med distribucijskima potema, ki sta bili po mnenju francoskega zakonodajalca izkrivljeni zaradi obstoja obveznosti javne službe, ki velja samo za grosiste distributerje.

98 Sodišče je v zgoraj v točki 94 navedeni sodbi Laboratoires Boiron upoštevalo dva specifična vidika zadevnega davka. Po eni strani je upoštevalo, da ne gre za splošen davek, temveč za primer neenakomerne zavezanosti za davek za eno kategorijo podjetij in nezavezanost za ta davek za neposredno konkurenčna podjetja (točke od 32 do 34 sodbe). Po drugi strani je ugotovilo, da je nezavezanost za plačilo grosistov želen, celo osrednji cilj davka, saj teži k uravnovešenju konkurenčnih razmer med distribucijskima potema (točka 35 sodbe).

99 Davčni ukrepi, ki se obravnavajo v tej zadevi, in sicer trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, niso primerljivi s tistimi iz zgoraj v točki 94 navedene sodbe Laboratoires Boiron.

100 Prvič, glavni namen pobiranja takih davkov ni uravnovesiti konkurenčne razmere med drugimi gospodarskimi subjekti in RTVE, ampak poskrbeti za financiranje slednje.

101 Drugič, povezava med davčnimi ukrepi in ukrepom pomoči je v tej zadevi manj tesna kot v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 94 navedena sodba Laboratoires Boiron. V slednji je obstajala tesna povezava med davčnim ukrepom in ukrepom pomoči, tako da prvega ni bilo mogoče ločiti od drugega. Ker je bila pomoč sestavljena le iz naložitve obveznega prispevka za določeno kategorijo podjetij, je neuporaba davčnega ukrepa zaradi njegove nezdružljivosti s pravom Unije neposredno povzročila ukinitev pomoči. Nasprotno pa v tej zadevi morebitna neuporaba davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009, zaradi njihove morebitne nezdružljivosti s pravom Unije nima za neposredno posledico spornosti pomoči za RTVE. Kot je bilo navedeno v točki 80 zgoraj, namreč v primeru, da bi bil način financiranja pomoči za RTVE nezdružljiv s pravom Unije, v skladu s členom 2(2) zakona št. 8/2009 in členom 33 zakona št. 17/2006, bi bila španska država zavezana premostiti razkorak med finančnimi viri, ki so na voljo RTVE, in vsemi njenimi stroški za opravljanje nalog javne službe.

102 Tretjič, treba je opozoriti, da je bila v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 94 navedena sodba Laboratoires Boiron, višina pomoči določena le glede na znesek davka. Kot je navedel generalni pravobranilec Tizzano v točki 47 sklepnih predlogov v tej zadevi, so koristi, ki jih imajo upravičenci zato, ker so njihovi konkurenti zavezanci za sporni davek, nujno odvisne od višine zadevnega davka. V obravnavani zadevi je, nasprotno, znesek pomoči določen predvsem z neto stroški opravljanja nalog javne službe. Seveda lahko obveznost plačevanja davkov v skladu z zakonom št. 8/2009 povzroča

konkurenčno dodatno slabši položaj za zasebne subjekte, ki so v konkurenci z RTVE. Vendar je v zvezi s tem Sodišče že odločilo, da le dejstvo, da je davek, katerega namen je prispevati k financiranju pomoči, naložen podjetju in ne upravičencu do pomoči, s katerim je podjetje v konkurenci, ne zadošča za ugotovitev, da je davek sestavni del te pomoči (zgoraj v točki 56 navedena sodba Distribution Casino France in drugi proti Komisiji, točke od 40 do 43).

103 Zato v nasprotju s tem, kar navaja tožeča stranka, trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, niso primerljivi z davčnim ukrepom, naloženim v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 94 navedena sodba Laboratoires Boiron.

104 Zato Komisija ni storila napake s tem, ko je v izpodbijanem sklepu ugotovila, da ni dovolj tesne povezave med tremi davčnimi ukrepi, uvedenimi ali spremenjenimi z zakonom št. 8/2009, in elementi pomoči, uvedenimi s tem zakonom, ki bi omogočala ugotovitev, da so ti davčni ukrepi sestavni del ukrepa pomoči.

105 Zato je treba drugi del tožbenega razloga zavrniti.

Tretji del tožbenega razloga: protislovni pristop Komisije

106 Tožeča stranka trdi, da je obrazložitev izpodbijanega sklepa protislovna, ker naj bi Komisija s tem, da je ugotovila, da bi bilo treba spremembo sistema financiranja RTVE sporočiti zlasti zaradi uvedbe davka iz člena 6 zakona št. 8/2009, implicitno priznala, da je bil ta davek sestavni del pomoči.

107 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, Komisija v točkah od 48 do 55 obrazložitve izpodbijanega sklepa ni ugotovila, da je treba tri davčne ukrepe, uvedene ali spremenjene z zakonom št. 8/2009, obravnavati kot nove pomoči. V točki 50 obrazložitve sklepa se je Komisija le omejila na navedbo, da novi viri javnega financiranja, uvedeni z navedenim zakonom, pomenijo nove elemente pomoči. Vendar ni nobenega protislovja med, na eni strani, ugotovitvijo Komisije, da novi viri javnega financiranja, ki jih je uvedel ta zakon, sestavljajo nove elemente pomoči, in, na drugi strani, njeno ugotovitvijo v točki 66 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da trije davčni ukrepi, uvedeni z istim zakonom za financiranje teh novih virov financiranja, niso sestavni del te pomoči.

108 Zato je treba tudi tretji del tožbenega razloga in s tem prvi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev členov 49 PDEU in 63 PDEU

109 S tretjim tožbenim razlogom tožeča stranka, ki jo podpirata družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España, navaja, da je Komisija kršila člena 49 PDEU in 63 PDEU. Davek, določen v členu 6 zakona št. 8/2009, ki naj bi bil sestavni del pomoči, dodeljene RTVE, naj bi bil v nasprotju z navedenima členoma Pogodbe DEU.

110 Komisija, ki jo podpirata Kraljevina Španija in RTVE, te trditve izpodbija. Poleg tega Komisija trdi, da je del navedenih trditev tožeče stranke nedopusten.

111 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da se tožeča stranka v delu, v katerem navaja kršitev členov 49 PDEU in 63 PDEU, sklicuje na nezdružljivost davčnega ukrepa iz člena 6 zakona št. 8/2009 s temi določbami. Vendar ker ta davčni ukrep ni sestavni del pomoči, Komisija ni bila dolžna preučiti njegove združljivosti s členoma 49 PDEU in 63 PDEU v okviru postopka, v katerem je bil sprejet izpodbijan sklep.

112 Zato je treba tretji tožbeni razlog zavrniti, ne da bi bilo treba odločati o očitku nedopustnosti, ki ga je podala Komisija.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 106(2) PDEU

113 Tožeča stranka, ki jo podpirata družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España, trdi, da je Komisija kršila člen 106(2) PDEU s tem, da je odobrila sistem pomoči, ki ne spoštuje načela sorazmernosti. Finančni sistem RTVE naj bi v nasprotju z javnim interesom izkrivljal konkurenco na trgih za pridobivanje vsebin in na prodajnem trgu za televizijske gledalce. Trdi, da je v konkurenci z RTVE na trgih za televizijske gledalce in trgih za pridobivanje vsebin. Zakon št. 8/2009, zlasti njegov člen 6, naj bi izkrivljal konkurenco na upoštevnih trgih v nasprotju s skupnim interesom. RTVE naj bi imela dvojno prednost, ker naj bi se, po eni strani, njeno financiranje ohranjalo in celo povečalo in, po drugi strani, investicijska sposobnost njenih konkurentov zmanjšala. Ta prednost naj bi ji omogočila, da ravna protikonkurenčno, kar naj ne bi bilo potrebno za izpolnjevanje njenih nalog javne službe. Jasni primeri protikonkurenčnega ravnanja RTVE na področju filmskih pravic naj bi bili: pridobitev drugih pravic, ki niso pravice za predvajanje v času brezplačne televizije, kot je pridobitev ekskluzivne pravice do reprodukcije filma ali pravice do njegovega predvajanja v času plačljive televizije, kot tudi pritiski, ki jih RTVE izvaja za skrajšanje časa plačljive televizije. V zvezi s prenosom športnih dogodkov z visoko tržno vrednostjo naj bi RTVE predlagala nesorazmerne zneske za pridobitev pravic, tako da naj bi umetno dvignila cene do zneskov, ki naj bi jim njeni konkurenti ne mogli slediti. Po mnenju tožeče stranke to ravnanje RTVE vpliva tudi na njen položaj na trgu za televizijske gledalce, saj je postala njena programska ponudba osiromašena, kar naj bi vplivalo na njena naročniška razmerja. Za razliko od operaterjev brezplačne televizije, operaterji plačljive televizije nimajo koristi od ukinitve oglaševanja RTVE. Poleg tega naj ne bi imela priložnosti, da ponudi storitve „triple play“. Omejitve, naložene RTVE, naj ne bi bile dovolj za odpravo tega nesorazmernega izkrivljanja konkurence. Najprej, prepoved RTVE, da bi uporabljala svoj prihodek za licitiranje v okviru pridobivanja pravic do vsebin z visoko tržno vrednostjo, naj ne bi bila učinkovita, saj opravljanje javne službe, za katero je pooblaščena RTVE, vključuje pridobivanje vsebin z visoko tržno vrednostjo. Poleg tega naj bi bila proračunska zgornja meja za pridobitev pravic za prenos športnih dogodkov brezpredmetna. Dalje, letna meja za predvajanje 52 prvovrstnih filmov, ki so jih pred kratkim distribuirali veliki studii mednarodne filmske produkcije, naj ne bi zadostovala. Nazadnje, omejitev, da davek, naložen operaterjem zasebne televizije, letno ne sme presegati zgornje meje 20 % pričakovanega prihodka, naj bi bila brezpredmetna.

114 Komisija, ki jo podpirata Kraljevina Španija in RTVE, te trditve izpodbija.

115 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti na vsebino člena 106(2) PDEU in pravni okvir, v katerega je ta umeščen.

116 Člen 106(2) Pogodbe določa, da podjetja, pooblaščena za opravljanje storitev splošnega gospodarskega pomena, ravnajo po pravilih iz Pogodb, zlasti pa po pravilih o konkurenci, kolikor uporaba takšnih pravil pravno ali dejansko ne ovira izvajanja posebnih nalog, ki so jim dodeljene. Ta člen prav tako določa, da razvoj trgovine ne sme biti prizadet v takšnem obsegu, ki bi bil v nasprotju z interesi Unije.

117 Da je mogoče državno pomoč v smislu člena 107 PDEU razglasiti za združljivo z notranjim trgom na podlagi člena 106(2) PDEU, morata biti izpolnjena dva pogoja: prvič, zadevnemu subjektu mora biti z oblastvenim aktom, ki jasno opredeljuje obveznosti zadevne storitve splošnega gospodarskega pomena, zaupana naloga storitve splošnega gospodarskega pomena; drugič, navedeni subjekt ne sme dobiti prekomernega nadomestila in državna sredstva ne smejo nesorazmerno vplivati na konkurenco na zunanjem trgu (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 12. februarja 2008 v zadevi BUPA in drugi proti Komisiji, T-289/03, ZOdl., str. II-81, točki 181 in 222).

118 V obravnavani zadevi tožeča stranka ne izpodbija ugotovitev Komisije, da je RTVE z oblastvenim aktom, ki jasno opredeljuje obveznosti storitve splošnega gospodarskega pomena, zaupana naloga storitve splošnega gospodarskega pomena.

119 Dalje, tožeča stranka posebej ne izpodbija ugotovitve Komisije o neobstoju nevarnosti prekomernega nadomestila. Vsekakor pa trdi, da ima RTVE na podlagi zakona št. 8/2009 večje prihodke kot prej. Vendar pa se sklicuje na ta argument v dokaz, da se je sposobnost izkrivljanja konkurence RTVE povečala.

120 Vendar tožeča stranka trdi, po eni strani, da zakon št. 8/2009 RTVE omogoča, da RTVE licitira na trgu za pridobivanje vsebin in, po drugi strani, da sistem pomoči v prid RTVE izkrivlja konkurenco v obsegu, ki je v nasprotju s skupnim interesom.

Prvi del tožbenega razloga: nevarnost protikonkurenčnega ravnanja RTVE

121 Tožeča stranka trdi, da je Komisija storila napako z odobritvijo sistema financiranja RTVE, kot je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, medtem ko je obstajala nevarnost protikonkurenčnega ravnanja RTVE na trgu za pridobitev pravic za prenos športnih dogodkov in predvajanje filmov.

122 V tem okviru je treba spomniti na načela, ki urejajo nadzor Splošnega sodišča nad odločbo Komisije na področju javnih služb, še posebej na področju radiotelevizije.

123 Na podlagi člena 14 PDEU Unija in države članice skrbijo v mejah svojih pristojnosti na področju uporabe Pogodb za to, da službe splošnega gospodarskega pomena delujejo na podlagi načel in pogojev, zlasti ekonomskih in finančnih, ki jim omogočajo izpolnjevanje njihovih nalog. Ta člen še določa, da se ta načela in pogoji določijo brez poseganja v pristojnosti držav članic, da v skladu s Pogodbama zagotavljajo in financirajo take službe ter naročajo njihove storitve.

124 Iz Protokola št. 26 o storitvah splošnega pomena, ki dopolnjuje Pogodbi EU in DEU, izhaja, da je ena od skupnih vrednot Unije glede teh storitev bistvena vloga in široko polje proste presoje nacionalnih, regionalnih in lokalnih organov pri zagotavljanju, naročanju in organiziranju storitev splošnega gospodarskega pomena.

125 Na podlagi Protokola št. 29 o sistemu javne radiotelevizije v državah članicah, ki dopolnjuje Pogodbi EU in DEU, izhaja, da je sistem javne radiotelevizije v državah članicah neposredno povezan z demokratičnimi, socialnimi in kulturnimi potrebami vsake družbe in potrebo po ohranitvi medijske pluralnosti. Iz tega protokola tudi izhaja, da določbe Pogodbe DEU ne posegajo v pristojnost držav članic glede financiranja storitev javne radiotelevizije, če je takšno financiranje odobreno radiotelevizijskim zavodom za opravljanje javne službe, kakor jo naloži, opredeli in organizira vsaka država članica, in če ne vpliva na trgovinske pogoje in konkurenco v Uniji do te mere, da bi bilo to v nasprotju s skupnimi interesi, pri čemer je treba upoštevati zagotavljanje teh javnih storitev.

126 Iz tega sledi, da imajo države članice široko polje proste presoje pri opredelitvi nalog javne radiotelevizije in določitvi njene organizacije (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 1. julija 2010 v združenih zadevah M6 in TF1 proti Komisiji, T-568/08 in T-573/08, ZOdl., str. II-3397, točka 139).

127 Zato je nadzor Komisije nad opredelitvijo nalog javne radiotelevizije in določitvijo njene organizacije omejen (glej po analogiji zgoraj v točki 117 navedeno sodbo BUPA in drugi proti Komisiji, točka 220).

128 Glede nadzora Splošnega sodišča nad odločbo Komisije na tem področju je treba opozoriti, da se presoja Komisije nanaša na zapletena gospodarska dejstva. Zato je nadzor Splošnega sodišča nad odločbo Komisije celo bolj omejen od nadzora Komisije nad ukrepom zadevne države članice. Omejen je na preverjanje, ali je zadevni ukrep očitno neprimeren glede na zasledovan cilj (glej po analogiji zgoraj v točki 117 navedeno sodbo BUPA in drugi proti Komisiji, točki 221 in 222).

129 Ob upoštevanju predhodnih preudarkov je treba preučiti očitek, da Komisija ni dovolj upoštevala nevarnosti protikonkurenčnega ravnanja RTVE na trgu za pridobitev pravic za prenos športnih dogodkov in predvajanje filmov.

130 Najprej, glede trditve tožeče stranke, da javna sredstva, ki so na voljo RTVE zaradi sistema financiranja, omogočajo vstopanje v konkurenčno razmerje z zasebnimi subjekti na trgu za pridobivanje vsebin, je treba opozoriti, da je z zakonom št. 17/2006, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, opravljanje nalog radiotelevizije zaupano RTVE, ki med drugim vključujejo prenos športnih dogodkov in predvajanje filmov velikih mednarodnih podjetij za filmsko produkcijo. Glede na široko polje proste presoje, ki ga imajo države članice pri opredelitvi javne radiotelevizije, člen 106(2) PDEU ne nasprotuje temu, da se država članica odloči za široko opredelitev te javne službe in izdajatelju radijskega in televizijskega programa naloži nalogo zagotavljanja uravnoteženega in pestrega programa, ki lahko vključuje prenos športnih prireditev in predvajanje filmov (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 26. junija 2008 v zadevi SIC proti Komisiji, T-442/03, ZOdl., str. II-1161, točka 201, in sodbo z dne 22. oktobra 2008 v združenih zadevah TV2/Danmark in drugi proti Komisiji, T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, ZOdl., str. II-2935, točke od 122 do 124). Zato zgolj dejstvo, da RTVE vstopa v konkurenco z zasebnimi subjekti na trgu za pridobivanje vsebin in v nekaterih primeri nad njimi prevladuje, samo po sebi ne more biti dokaz za očitno napako pri presoji s strani Komisije.

131 Vendar tožeča stranka upravičeno navaja, da ne bi bilo v skladu s členom 106(2) PDEU, če bi izdajatelj radijskega in televizijskega programa ravnal protikonkurenčno v razmerju do zasebnih subjektov na trgu, na primer s prakso sistematičnega višanja ponudbe na trgu za pridobivanje vsebin. Takšno ravnanje ne more šteti za nujno za opravljanje njenih nalog javne službe.

132 Vendar je glede te nevarnosti treba ugotoviti, da člen 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 določa, da RTVE ne more uporabiti nobenega od svojih prihodkov, da ponudi več, v primerjavi s konkurenti, za pravice za vsebine z veliko tržno vrednostjo. Ta določba izrecno prepoveduje višanje ponudbe s strani RTVE. Ta prepoved se ponovi v členu 43(7) zakona št. 7/2010, ki je veljal v času sprejetja izpodbijanega sklepa in je bila Komisija z njim seznanjena (glej točko 75 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

133 Tožeča stranka priznava obstoj člena 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009, vendar navaja, da ni mogoče izključiti, da RTVE sistematično ne viša ponudbe. Ta prepoved naj ne bi bila učinkovita.

134 V zvezi s tem, prvič, tožeča stranka trdi, da prepoved višanja ponudbe ni učinkovita, ker opravljanje nalog javne službe RTVE vključuje pridobitev vsebine z veliko tržno vrednostjo. Nasprotno, prav obstoj take prepovedi naj bi dokazoval, da bi ravnanje RTVE lahko izkrivljalo konkurenco.

135 Te trditve ni mogoče sprejeti.

136 Kot je bilo navedeno v točki 130 zgoraj, člen 106(2) PDEU ne nasprotuje niti temu, da RTVE vstopa v konkurenčni položaj z zasebnimi subjekti, niti temu, da pridobi vsebine z veliko tržno vrednostjo, če pride do tega v okviru opravljanja njenih nalog javne radiotelevizije.

137 Drugič, tožeča stranka navaja primere pridobitve pravic s strani RTVE, ki po njenem mnenju lahko dokazujejo višanje ponudbe RTVE.

138 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se je v izpodbijanem sklepu Komisija omejila na preučevanje združljivosti finančnega sistema RTVE, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009. Zato je v okviru nadzora tega sklepa s strani Splošnega sodišča primere, ki jih navaja tožeča stranka, mogoče upoštevati le, če je z njimi mogoče dokazati, da je v času sprejetja izpodbijanega sklepa Komisija storila očitno napako pri presoji učinkovitosti prepovedi, določene v členu 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in členu 43(7) zakona št. 7/2010.

139 Vendar, kot je priznala tožeča stranka, se velik del primerov, ki jih je omenila, nanaša na primere pridobitve pravic s strani RTVE, ki datirajo pred začetkom veljavnosti prepovedi iz člena 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009.

140 Zato tudi ob predpostavki, da ti primeri pridobitve pravic s strani RTVE dokazujejo njeno protikonkurenčno ravnanje, ne morejo dokazati, da je Komisija storila očitno napako pri presoji učinkovitosti prepovedi, določene v členu 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in členu 43(7) zakona št. 7/2010.

141 V tem okviru je treba prav tako zavrniti trditev tožeče stranke, ki temelji na dejstvu, da čeprav so bili primeri pridobitve pravic s strani RTVE datirani pred začetkom veljavnosti prepovedi iz člena 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in člena 43(7) zakona št. 7/2010, naj bi imeli še naprej posledice v prihodnosti. Kot je bilo navedeno v točki 138 zgoraj, je namreč predmet izpodbijanega sklepa sistem financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, in te pridobitve na združljivost tega sistema ne morejo vplivati.

142 Med primeri pridobitev pravic s strani RTVE, ki jih navaja tožeča stranka, da dokaže protikonkurenčno ravnanje RTVE, je edini, datiran po začetku veljavnosti prepovedi, določene v členu 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in členu 43(7) zakona št. 7/2010, pravica do nekodiranega prenosa lige prvakov Evropske nogometne zveze (UEFA) v letih od 2012 do 2015. V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da je zasebni gospodarski subjekt vložil pritožbo pri španskih organih, ker je menil, da je v zvezi s pridobitvijo teh pravic RTVE višal ponudbo. Verjame, da te okoliščine lahko dokazujejo neučinkovitost zadevne prepovedi.

143 Ta primer pridobitve pravic RTVE pa ne more dokazati, da je Komisija ob sprejetju izpodbijanega sklepa storila očitno napako pri presoji učinkovitosti prepovedi, določene v členu 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in členu 43(7) zakona št. 7/2010.

144 Treba je namreč ugotoviti, da je zadevna pridobitev nastopila ne le po začetku veljavnosti prepovedi, določene v členu 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in členu 43(7) zakona št. 7/2010, temveč tudi po sprejetju izpodbijanega sklepa. V skladu z ustaljeno sodno prakso se zakonitost pravnega akta Unije v okviru tožbe za razglasitev ničnosti po členu 263 PDEU presoja glede na dejstva in pravo v času sprejetja akta. Zato se lahko presojo Komisije preuči le glede na elemente, ki so ji bili na voljo v času te presoje (zgoraj v točki 75 navedena sodba Francija proti Komisiji, točka 7).

145 Poleg tega in v vsakem primeru dejstvo, da je zasebni gospodarski subjekt vložil pritožbo pri španskih organih, ne more biti dokaz za to, da prepoved, določena v členu 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in členu 43(7) zakona št. 7/2010, ni učinkovita. Nasprotno, dejstvo, da lahko zasebni gospodarski subjekt pri španskih organih predlaga nadzor spoštovanja navedene prepovedi s strani RTVE, govori kvečjemu v prid učinkovitosti te prepovedi.

146 Zato primeri pridobitve pravic s strani RTVE, ki jih je navedla tožeča stranka kot dokaz prakse prepovedanega višanja ponudbe RTVE, ne morejo postaviti pod vprašaj učinkovitosti prepovedi, določene v členu 3(1), drugi stavek, zakona št. 8/2009 in členu 43(7) zakona št. 7/2010.

147 Tako tožeča stranka ni dokazala, da naj bi Komisija storila očitno napako pri presoji nevarnosti protikonkurenčnega ravnanja RTVE na trgu za pridobitev pravic za prenos športnih dogodkov in predvajanje filmov.

148 Torej je treba prvi del tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del tožbenega razloga: vpliv na trgovino ali njena sprememba v obsegu, ki je v nasprotju z interesom Unije

149 Tožeča stranka navaja, da sistem financiranja RTVE izkrivlja konkurenco, ker naj bi vplival na trgovino v obsegu, ki je v nasprotju s skupnim interesom.

150 V zvezi s tem je treba razlikovati, na eni strani, med trditvami tožeče stranke v zvezi s tremi davčnimi ukrepi, uvedenimi ali spremenjenimi z zakonom št. 8/2009, in, na drugi strani, njenimi trditvami v zvezi s posledicami elementov pomoči, ki jih določa sistem financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen s tem zakonom.

151 Trditve tožeče stranke v zvezi s posledicami treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009, na konkurenco in trgovino znotraj Unije je treba zavrniti kot neutemeljene. V zvezi s tem je dovolj spomniti, da ker ti davčni ukrepi niso bili sestavni del ukrepov pomoči, uvedenih s tem zakonom, Komisija ni bila dolžna upoštevati njihovih posledic v okviru postopka, v katerem je bil sprejet izpodbijan sklep, ki se nanaša le na združljivost sistema pomoči v korist RTVE (glej točko 111 zgoraj).

152 Glede trditev tožeče stranke v zvezi s posledicami elementov pomoči, ki jih določa sistem financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, je treba najprej opozoriti, da iz člena 106(2), drugi stavek, PDEU izhaja, da opravljanje nalog javne službe ne sme vplivati na trgovino v obsegu, ki je v nasprotju z interesi Unije, in da iz Protokola št. 29 o sistemu javne radiotelevizije v državah članicah, ki dopolnjuje Pogodbi EU in DEU, izhaja, da financiranje javne radiotelevizije ne sme spreminjati, v obsegu, ki bi bil v nasprotju s skupnim interesom, trgovinske pogoje in konkurenco v Uniji.

153 Iz člena 106(2), drugi stavek, PDEU in Protokola št. 29 o sistemu javne radiotelevizije v državah članicah, ki dopolnjuje Pogodbi EU in DEU, izhaja, da sistema pomoči na podlagi člena 106(2), prvi stavek, PDEU ni mogoče upravičiti, če vpliva na trgovino in konkurenco v obsegu, ki je v nasprotju z interesi Unije, tudi če nujnost tega sistema ni bila izpodbijana.

154 Kot izhaja iz Protokola št. 29 o sistemu javne radiotelevizije v državah članicah, ki dopolnjuje Pogodbi EU in DEU, je treba pri ocenjevanju pogojev, določenih v členu 106(2) PDEU, upoštevati izvrševanje nalog javne službe radiotelevizije, ki jih določijo države članice in so neposredno povezane z demokratičnimi, socialnimi in kulturnimi potrebami vsake družbe in potrebo po ohranitvi medijske pluralnosti.

155 Iz tega sledi, da za to, da se za sistem pomoči v korist gospodarskega subjekta, ki opravlja naloge javne službe radiotelevizije, lahko šteje, da ne izpolnjuje pogoja, določenega v členu 106(2), drugi stavek, PDEU, mora ta sistem znatno vplivati na trgovino in konkurenco in to očitno nesorazmerno glede na cilje, ki jim sledijo države članice.

156 Utemeljenost trditev tožeče stranke je treba preučiti glede na zgornje preudarke.

157 Prvič, v delu, v katerem tožeča stranka trdi, da sistem financiranja RTVE izkrivlja konkurenco, ker omogoča, da RTVE vstopa v konkurenco z zasebnimi gospodarskimi subjekti v zvezi s prenosom športnih dogodkov in predvajanjem filmov velikih mednarodnih družb za filmsko produkcijo, je dovolj spomniti, da člen 106(2) PDEU ne nasprotuje široki opredelitvi nalog javne radiotelevizije. To dejstvo torej samo po sebi ne dokazuje, da pogoj, ki ga določa člen 106(2), drugi stavek, PDEU, ni izpolnjen.

158 Drugič, tožeča stranka trdi, da sistem financiranja RTVE vpliva na njeno dejavnost, kar naj bi vodilo do osiromašenja njene ponudbe in šlo v škodo njenih naročniških razmerij.

159 Vendar pa tudi ob domnevi, na eni strani, da bi bila ugotovljena škoda, ki jo navaja tožeča stranka, in, na drugi strani, da bi jo pripisali RTVE in ne ravnanju drugih zasebnih gospodarskih subjektov, ki so s tožečo stranko v konkurenci na španskem trgu, ne bi bilo mogoče dokazati spremembe konkurence in trgovine, očitno nesorazmerne glede na cilje, ki jim sledi Kraljevina Španija.

160 Da bi bilo mogoče sklepati o obstoju takega vpliva, bi bilo treba ugotoviti, da je dejavnost za zasebni gospodarski subjekt na španskem trgu radiotelevizije izključena ali izjemno otežena s sistemom financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009.

161 Vendar pa je v zvezi s tem treba opozoriti, da zakon št. 8/2009 določa omejitve glede dejavnosti RTVE, katerih namen je zagotoviti, da se na dejavnosti zasebnih gospodarskih subjektov ne vpliva nesorazmerno.

162 Najprej, člen 3(2) zakona št. 8/2009 določa absolutno mejo proračuna RTVE 1200 milijonov EUR. Zato mora ne glede na opredelitev nalog javne službe in njene organizacije gospodarska razsežnost RTVE ostati omejena. V zvezi s tem je Komisija v točki 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da znesek 1200 milijonov EUR ustreza povprečnemu proračunu, ki ga je imela RTVE na voljo v sistemu dvojnega financiranja, in da nič ne kaže na to, da bi odprava oglaševanja lahko povzročila precejšnje zmanjšanje dejanskih stroškov RTVE.

163 Dalje je treba opozoriti, da člen 9(1)(i) navedenega zakona določa, da mora RTVE za pridobitve pravic prenašanja uradnih športnih prireditev, ki so opredeljene kot splošnega pomena in velikega pomena za družbo, ki bodo določene v programski pogodbi, razen olimpijskih in paraolimpijskih iger, določiti zgornjo mejo 10 % celotnega letnega proračuna za preskrbo, nakupe in zunanje storitve.

164 Dalje, člen 9(1)(m) tega zakona določa, da RTVE ne bo mogla letno predvajati na vseh svojih kanalih v terminu največje gledanosti več kot 52 pred kratkim distribuiranih filmov mednarodne filmske produkcije. Gre za filme, ki so že šli iz kinodvoran in so stari od dve do štiri leta, šteto od dneva premiere.

165 Vendar pa tožeča stranka ni pojasnila, v kakšnem obsegu, kljub omejitvam, navedenim v točkah od 162 do 164 zgoraj, naj bi bila dejavnost zasebnega gospodarskega subjekta na španskem trgu radiotelevizije izključena ali pretirano otežena.

166 Tožeča stranka torej ni dokazala očitne napake pri presoji Komisije glede pogoja vpliva na konkurenco ali trgovino v obsegu, ki je v nasprotju z interesi Unije, kot določeno v členu 106(2), drugi stavek, PDEU in Protokolu št. 29 o sistemu javne radiotelevizije v državah članicah, ki dopolnjuje Pogodbi EU in DEU.

167 Zato je treba del tožbenega razloga glede kršitve člena 106(2), drugi stavek, PDEU zavrniti.

Drugi očitki družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España v okviru drugega tožbenega razloga

168 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España navajata, da je Komisija s kršitvijo člena 106(2) PDEU in člena 296 PDEU dovolila sistem financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, čeprav pomeni nevarnost prekomernega nadomestila, ne da bi podala zadostno utemeljitev v zvezi s tem. Kljub dvomom, ki so jih izrazili nacionalni organi glede nevarnosti prekomernega nadomestila, naj bi se Komisija v točki 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa omejila na ugotovitev, da bo RTVE še naprej morala privabljati veliko število gledalcev, ukinitev oglaševanja pa bo ustvarila potrebo po dodatnih produkcijah, ki jih bo treba financirati. Še zlasti naj ne bi pojasnila, zakaj naj bi bil znesek, predviden v proračunu RTVE, „utemeljen“.

169 Komisija navaja, da gre za nove tožbene razloge, ki niso predmet tožbe in so zato nedopustni. Poleg tega naj bi bili neutemeljeni.

170 Glede očitka nedopustnosti, ki ga je podala Komisija na podlagi člena 40, četrti odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki velja za Splošno sodišče v skladu s členom 53 tega statuta in člena 116(3) Poslovnika, je treba opozoriti, da ima lahko sodišče Unije glede na okoliščine posameznega primera presodi, ali dober potek sojenja upravičuje zavrnitev tožbenega razloga kot neutemeljenega, ne da bi prej odločalo o njegovi dopustnosti (sodba Splošnega sodišča z dne 15. junija 2005 v zadevi Regione autonoma della Sardegna proti Komisiji, T-171/02, str. II-2123, točka 155).

171 V teh okoliščinah Splošno sodišče meni, da je treba v interesu ekonomičnosti postopka najprej preučiti utemeljenost očitkov družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España v okviru drugega tožbenega razloga, ne da bi pred tem odločalo o njihovi dopustnosti, saj so ti očitki v vsakem primeru, zaradi razlogov, navedenih v nadaljevanju, neutemeljeni.

172 Očitki družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España se nanašajo na razloge, navedene v točkah od 67 do 73 izpodbijanega sklepa, v katerih je Komisija preučila, ali obstaja nevarnost prekomernega nadomestila, in sklenila, da nič ne kaže na to, da bi ocenjeno letno nadomestilo za opravljanje javne službe, ki pripada RTVE, presegalo razumno predvidljive stroške te storitve ali na koncu preseglo neto stroške javne službe. V točki 71 obrazložitve sklepa je Komisija navedla:

„[…] Španija [je] dokazala, da je proračunsko načrtovanje v skladu z letnimi proračunskimi stroški RTVE v prejšnjih letih in da ni razloga za domnevanje, da bi zdaj ali v bližnji prihodnosti zgolj zaradi ukinitve oglaševanja nastali večji prihranki. RTVE bo še naprej morala privabljati veliko število gledalcev, ukinitev oglaševanja pa bo ustvarila potrebo po dodatnih produkcijah, ki jih bo treba financirati. V primerjavi z zneski iz prejšnjih let (1177 milijonov EUR leta 2007, 1222 milijonov EUR leta 2008 in 1146 milijonov EUR leta 2009) in ob upoštevanju dodatnih stroškov produkcij (104 milijone EUR), potrebnih za zapolnitev programskega časa zaradi ukinitve oglaševanja, in preostalih komercialnih prihodkov (ocenjenih na zgolj 25 milijonov EUR), se zdi največ 1200 milijonov EUR za proračunsko načrtovanje stroškov utemeljen in razumen znesek za letne proračunske stroške nadomestila za javne storitve. Poleg tega načelo nadomestila za dejanske neto stroške javne radiotelevizije nujno vključuje zaščito pred spremembami v prihodkih na oglaševalskem trgu.“

173 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España navajata, prvič, kršitev člena 106(2) PDEU, in drugič, kršitev obveznosti obrazložitve.

– Očitek glede kršitve člena 106(2) PDEU

174 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España trdita, da je Komisija kršila člen 106(2) PDEU, ker je odobrila sistem financiranja RTVE, ne da bi zagotovila, da ne zajema nevarnosti prekomernega nadomestila.

175 Prvič, družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España trdita, da v točki 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa Komisija ni opravila dovolj natančnega nadzora.

176 V zvezi s tem je treba spomniti, kot je bilo navedeno v točki 117 zgoraj, da za to, da je mogoče državno pomoč v smislu člena 107 PDEU razglasiti za združljivo z notranjim trgom na podlagi člena 106(2) PDEU, subjekt, ki mu je zaupana naloga storitve splošnega gospodarskega pomena, ne sme dobiti prekomernega nadomestila.

177 V obravnavani zadevi družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España ne izpodbijata ugotovitev Komisije, da je RTVE z oblastvenim aktom, ki jasno opredeljuje obveznosti storitev splošnega gospodarskega pomena, zaupana naloga storitve splošnega gospodarskega pomena.

178 Nasprotno pa družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España menita, da je ugotovitev Komisije v točki 73 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da ni nobenih znakov, da bo predvideno letno nadomestilo za obveznost javne službe RTVE preseglo znesek, ki ga je mogoče razumno oceniti kot strošek te storitve, oziroma da bo nadomestilo sčasoma preseglo neto stroške javne službe, napačna, ker Komisija ni dovolj preučila nevarnosti prekomernega nadomestila.

179 V zvezi s tem je najprej treba ugotoviti, da se družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España omejujeta na izpodbijanje le enega od nadzornih mehanizmov, ki jih določa sistem financiranja RTVE, medtem ko ta sistem določa vrsto nadzornih mehanizmov, ki zagotavljajo, da RTVE prejme le sredstva, ki so nujna za opravljanje njenih nalog.

180 V zvezi s tem je najprej treba opozoriti, da je gospodarska razsežnost dejavnosti RTVE določena glede na obveznosti javne službe, ki so ji bile naložene. Tako iz člena 3(2) zakona št. 8/2009 izhaja, da je dejavnost RTVE določena z okvirno nalogo, ki je odobrena s strani zakonodajnega organa in traja devet let (glej člen 4(1) zakona št. 17/2006), in s programskimi pogodbami, ki konkretizirajo okvirno nalogo, ki jih vlada odobri za dobo treh let (glej člen 4(2) zakona št. 17/2006). Ti akti morajo vsebovati podatke o gospodarski razsežnosti dejavnosti RTVE in o mejah njene letne rasti, pri tem pa mora biti navedena gospodarska razsežnost določena ob upoštevanju obveznosti javne službe, ki so ji bile naložene.

181 Dalje, opozoriti je treba, da so viri financiranja RTVE zasnovani tako, da izključujejo prekomerno nadomestilo. Kot je pojasnjeno v točkah od 6 do 9 zgoraj, se RTVE financira iz različnih virov, ki so navedeni v členu 2(1) zakona št. 8/2009. Glavni viri so, prvič, prihodki od treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih s členi 4, 5 in 6 navedenega zakona, in drugič, letno nadomestilo iz splošnega proračuna španske države, omenjeno v členu 2(1)(a) tega zakona. Določitev zneska letnega nadomestila torej omogoča prilagoditev predvidenega zneska prihodkov, ki jih bo imela RTVE v danem poslovnem letu. Glede zneska letnega nadomestila pa člen 33(1) zakona št. 17/2006 določa, da ga je treba določiti tako, da vsota tega nadomestila in drugih prihodkov RTVE ne presega stroškov iz opravljanja obveznosti javne službe, ki jih mora izpolniti v upoštevnem poslovnem letu.

182 Poleg tega člen 33(2) zakona št. 17/2006, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, določa, da če se ob koncu poslovnega leta ugotovi, da nadomestilo, ki ga je prejela RTVE, presega neto stroške, nastale za izpolnjevanje obveznosti javne službe radiotelevizije v zadevnem poslovnem letu, bo presežek, ki ne bo vplačan v rezervni sklad, odštet od zneskov, dodeljenih v splošnem proračunu španske države za naslednje poslovno leto.

183 Nazadnje, finančna ureditev RTVE določa tudi elemente naknadnega nadzora. Kot je navedla Komisija v točki 72 obrazložitve izpodbijanega sklepa, sistem financiranja RTVE določa, prvič, mehanizme za proračunski nadzor, ki so sestavljeni iz notranje revizije, preizkusa s splošnim nadzorom španske državne uprave in zunanje revizije, ki jo opravi specializirano zasebno podjetje, drugič, nadzor opravljanja nalog javne službe in letnih računovodskih izkazov RTVE s strani španskega parlamenta in španskega regulativnega organa za radiotelevizijo, in tretjič, nadzor španskega računskega sodišča.

184 Res je sicer, da so mehanizmi nadzora iz točk od 180 do 183 zgoraj abstraktne narave. Vendar pa je treba opozoriti, da je v izpodbijanem sklepu Komisija preučila združljivost sistema pomoči. Zato se je lahko omejila na preverjanje, ali obstajajo zadostni nadzorni mehanizmi, ki zagotavljajo, da skupni znesek pomoči, ki ga dobi RTVE za dano poslovno leto na podlagi uporabe tega sistema, ne preseže neto stroškov za opravljanje nalog službe radiotelevizije, ki ji je bilo zaupano.

185 Treba je ugotoviti, da družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España ne navajata argumentov, ki bi bili posebej namenjeni izpodbijanju učinkovitosti nadzornih mehanizmov iz točk 180 do 183 zgoraj. Glede njune trditve, da se v izpodbijanem sklepu Komisija ni mogla sklicevati na svoje prejšnje odločitve glede financiranja RTVE, je treba opozoriti, da je bila Komisija preizkus skladnosti elementov obstoječega sistema financiranja RTVE zavezana opraviti le, če je v njih posegel zakon št. 8/2009. Zato, ker spremembe, uvedene z zakonom št. 8/2009, niso posegle v učinkovitost nadzornih mehanizmov, določenih v starem sistemu financiranja RTVE, nič ni nasprotovalo temu, da se Komisija sklicuje na svojo prejšnjo analizo teh mehanizmov.

186 Drugič, natančneje glede očitkov družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España, ki se nanašajo na presojo Komisije v točki 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je pred analizo, ali je bil nadzor, ki ga je izvedla Komisija, zadosten, treba preučiti funkcijo zneska 1200 milijonov EUR, določenega v členu 3(2) zakona št. 8/2009.

187 Glede funkcije zneska 1200 milijonov EUR je treba najprej spomniti, da Komisija ni odobrila sistema financiranja, v skladu s katerim RTVE v danem poslovnem letu razpolaga s proračunom v tej višini. Kot izhaja iz točk od 180 do 183 zgoraj, zakon št. 8/2009 določa mehanizme za zagotavljanje, da pomoč v korist RTVE ustreza neto stroškom v zvezi z opravljanjem njenih nalog javne službe. Člen 3(2) zakona št. 8/2009 torej določa absolutno zgornjo mejo 1200 milijonov EUR za proračun RTVE, torej mejo, ki ne sme biti prekoračena, čeprav bi proračun RTVE lahko bil višji, če bi bilo edino upoštevno merilo merilo stroškov za opravljanje njenih nalog javne storitve. Ob upoštevanju te zgornje meje proračun RTVE ne sme preseči najvišjega zneska 1200 milijonov EUR, lahko pa je nižji, če so stroški v zvezi z opravljanjem nalog javne službe v danem poslovnem letu nižji.

188 Iz tega sledi, najprej, da je treba zavrniti očitek družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España, da bi bili lahko morebiti stroški RTVE za opravljanje nalog javne službe nižji od 1200 milijonov EUR. Nadzorni mehanizmi, navedeni v točkah od 180 do 183 zgoraj, namreč zagotavljajo, da je v takšnem primeru znesek pomoči za dano poslovno leto omejen na neto stroške, ki so nastali pri opravljanju nalog javne radiotelevizije.

189 Dalje, kar zadeva očitke družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España glede ne dovolj natančnega nadzora Komisije glede zgornje meje 1200 milijonov EUR, je treba opozoriti, da imajo države članice široko polje proste presoje pri določitvi nadomestila za opravljanje storitve javne radiotelevizije in da je nadzor Komisije nad sorazmernostjo nadomestila za opravljanje javne storitve radiotelevizije omejen, nadzor Splošnega sodišča nad odločbo Komisije pa še bolj (glej točke od 126 do 128 zgoraj). Nadzor Splošnega sodišča je torej omejen na preučitev, ali je Komisija storila očitno napako pri presoji.

190 V obravnavanem primeru družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España nista podali nobenega argumenta, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da ugotovitev iz točke 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa, in sicer da se zdi zgornja meja v višini 1200 milijonov EUR utemeljena, vsebuje očitno napako pri presoji.

191 Prvič, kot je Komisija navedla v točki 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa, znesek 1200 milijonov EUR ustreza povprečnemu proračunu, ki ga je imela RTVE na voljo v sistemu dvojnega financiranja.

192 Drugič, iz točke 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa izhaja, da je Komisija, na eni strani, upoštevala dodatne stroške v višini 104 milijonov EUR za zapolnitev programskega časa zaradi ukinitve oglaševanja in stroške, nastale pri izpolnjevanju dodatnih programskih obveznosti javne službe RTVE, ki jih nalaga zakon št. 8/2009, in na drugi strani, menila, da nič ne kaže na to, da bi ukinitev oglaševanja lahko vodila do znatnega znižanja dejanskih stroškov RTVE.

193 V nasprotju s trditvami družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España te ugotovitve niso očitno napačne. Ni namreč potrjeno, da bi bili stroški za opravljanje nalog javne službe RTVE znatno manjši od stroškov, ki so ji nastali v sistemu v okviru zakona št. 17/2006. Res je sicer, da je v točki 59 obrazložitve izpodbijanega sklepa Komisija ugotovila, da lahko umik RTVE z oglaševalskega trga prispeva h krepitvi naloge javne službe, saj bodo programi manj odvisni od komercialnih zahtev in nihanja komercialnih prihodkov. Vendar pa v nasprotju z navedbami družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España le dejstvo, da je RTVE postala subjekt, ki ni več podvržen komercialnim pritiskom, povezanim z udeležbo na oglaševalskem trgu, ne omogoča sklepanja, da bo lahko ponudila drugačen program, ki ji bo omogočil, da deluje pri znatno nižjih stroških. Člen 106(2) PDEU ne nasprotuje temu, da država široko opredeli naloge javne radiotelevizije, ki javni radioteleviziji omogoča, da zagotavlja uravnotežen in raznolik program, hkrati pa ohranja določeno publiko (zgoraj v točki 130 navedena sodba SIC proti Komisiji, točka 201).

194 Tretjič, v nasprotju s trditvami družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España Komisija ni storila očitne napake pri presoji s tem, da ni bolj preučila, ali bi lahko prehod v skoraj v celoti javno financiran sistem in sprememba obveznosti javne službe vplivala na stroške RTVE. Ker znesek 1200 milijonov EUR v skladu s členom 3(2) zakona št. 8/2009 pomeni le zgornjo mejo proračuna RTVE in ker mehanizmi iz točk od 180 do 183 zgoraj zagotavljajo, da znesek pomoči za RTVE ne presega neto stroškov opravljanja njenih nalog javne službe, Komisija namreč ni bila dolžna izvesti bolj natančnega pregleda.

195 Četrtič, glede trditev družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España, da bi morala Komisija odgovoriti na pripombe nekaterih nacionalnih organov, je treba opozoriti, da je v točki 69 obrazložitve izpodbijanega sklepa Komisija sama izrazila dvome o sorazmernosti ukrepa, vendar je po preučitvi ugotovila, da ni nevarnosti prekomernega nadomestila. V vsakem primeru dejstvo, da Komisija ni podrobno preučila vseh kritičnih pripomb nacionalnih upravnih organov glede predloga zakona, samo po sebi ne more dokazati očitne napake pri njeni presoji, še posebej ker gre za področje, na katerem imajo države članice široko polje proste presoje in je nadzor Komisije omejen.

196 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España torej nista dokazali, da je bila z ugotovitvijo Komisije v točki 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da se zgornja meja 1200 milijonov EUR zdi utemeljena, storjena očitna napaka pri presoji.

197 Glede na zgornje ugotovitve je treba očitek glede neobstoja natančnega predhodnega preizkusa zavrniti.

– Očitek glede kršitve obveznosti obrazložitve

198 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España trdita, da je Komisija kršila obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU. Slednja naj ne bi dovolj obrazložila ugotovitve, da ne obstaja nevarnost prekomernega nadomestila.

199 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU, prilagojena vrsti obravnavanega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zadevne osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, na katere se akt neposredno in posamično nanaša. Ni potrebno, da so v obrazložitvi podrobno navedene vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le na njegovo besedilo, ampak tudi na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 1. julija 2009 v združenih zadevah KG Holding in drugi proti Komisiji, od T-81/07 do T-83/07, ZOdl., str. II-2411, točki 61 in 62 in navedena sodna praksa).

200 V obravnavani zadevi je bila obrazložitev izpodbijanega sklepa zadostna.

201 Najprej, v nasprotju s trditvami družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España obrazložitev izpodbijanega sklepa, na kateri je Komisija utemeljila svojo ugotovitev, da ne obstaja nevarnost prekomernega nadomestila, namreč ni bila omejena na točko 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Tudi v točkah od 67 do 73 obrazložitve tega sklepa se je namreč Komisija sklicevala na nadzorne mehanizme, omenjene v točkah od 180 do 183 zgoraj. V zvezi s tem je treba opozoriti tudi, da se je Komisija sklicevala na te mehanizme tudi v točkah 14, 16 in 17 obrazložitve tega sklepa.

202 Dalje, kar zadeva očitek družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España, da so nekatere od teh ugotovitev abstraktne, je dovolj poudariti, da iz izpodbijanega sklepa jasno izhaja, da se je Komisija omejila na odobritev sistema pomoči, ki RTVE omogoča koriščenje pomoči, ki ustreza neto stroškom opravljanja njenih nalog javne službe, in se ni izrekla o združljivosti pomoči 1200 milijonov EUR.

203 Poleg tega je glede trditev družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España, da bi morala Komisija odgovoriti na stališča nekaterih nacionalnih organov, treba ugotoviti, da je Komisija dovolj obrazložila sklep, če je jasno in nedvoumno izrazila svoje razlogovanje, tako da se zadevne osebe lahko seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor, od nje pa se ne zahteva, da v obrazložitvi podrobno navedene vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine. Glede na to, da je Komisija v točkah od 67 do 76 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla razloge, zakaj je bil tak ukrep sorazmeren, ni bila dolžna posebej odgovarjati na vse kritične pripombe nacionalnih upravnih organov glede predloga zakona. Še posebej to velja za področje, na katerem imajo države članice široko polje proste presoje in je zato nadzor Komisije omejen.

204 Zato je treba tudi ta očitek zavrniti.

205 Zato je treba zavrniti tudi druge očitke, ki sta jih podali družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España v okviru drugega tožbenega razloga.

206 Zato je treba tožbeni razlog glede kršitve člena 106(2) PDEU in očitke, ki sta jih podali družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España v okviru drugega tožbenega razloga, v celoti zavrniti.

Drugi razlogi družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España

207 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España navajata dodatna razloga.

208 Prvič, družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España trdita, da je Komisija kršila njune procesne pravice, ki jih zagotavlja člen 108(2) PDEU, s tem, da je v odločbi o začetku formalnega postopka preiskave ugotovila, da je mogoče tri davčne ukrepe, uvedene ali spremenjene z zakonom št. 8/2009, ločiti od obstoječega sistema pomoči, vendar naj bi glede tega obstajali dvomi.

209 Drugič, družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España trdita, da je Komisija kršila člen 108 PDEU, s tem, da je v točki 53 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je mogoče tri davčne ukrepe, uvedene ali spremenjene z zakonom št. 8/2009, ločiti od aktualnega sistema financiranja RTVE.

210 Nasprotno Komisija meni, da bi bilo treba te razloge zavreči kot nedopustne in v vsakem primeru zavrniti kot neutemeljene.

211 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu s členom 40, četrti odstavek, Statuta Sodišča, ki se za Splošno sodišče uporablja na podlagi člena 53 navedenega statuta, predmet predlogov iz vloge za intervencijo lahko samo podpora predlogov ene od strank. V skladu s členom 116(3) Poslovnika mora

intervenient sprejeti postopek v tistem stanju, v katerem je, ko vanj stopi. V skladu s sodno prakso te določbe ne nasprotujejo temu, da intervenient navede drugačne trditve kot stranka, ki jo podpira, če te trditve ne spremenijo okvira spora in je intervencija ves čas namenjena podpori predlogov te stranke (sodba Sodišča z dne 23. februarja 1961 v zadevi De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg proti Visoki oblasti, 30/59, Recueil, str. 1, 37).

212 V tej zadevi je predmet spora, ki je nastal med tožečo stranko in Komisijo, razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa. Okvir tega spora je razmejen s tremi tožbenimi razlogi, ki jih je navedla tožeča stranka in se nanašajo na: prvič, napako glede pojma pomoči v zvezi z ločljivostjo treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009, drugič, kršitev členov 49 PDEU in 64 PDEU, in tretjič, kršitev člena 106(2) PDEU.

213 Nasprotno pa niti v tožbi niti v odgovoru na tožbo niso vsebovane navedbe glede morebitne kršitve procesnih pravic, zagotovljenih s členom 108(2) PDEU, ali pojma nove pomoči v smislu člena 108 PDEU in člena 1(c) Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [108 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339). Te domnevne kršitve so bili prvič navedene v intervencijski vlogi.

214 Dodatna razloga, ki ju navajata družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España, torej nista povezana s predmetom spora, kot so ga določile glavne stranke, in spreminjata okvir tega spora. Ta razloga je torej treba zavreči kot nedopustna.

215 Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España te ugotovitve ne moreta omajati z nobenimi trditvami.

216 Po eni strani je glede tega, da se intervenientki sklicujeta na točko 36 sodbe Sodišča z dne 19. novembra 1998 v zadevi Združeno kraljestvo proti Svetu (C-150/94, Recueil, str. I-7235), namreč treba ugotoviti, da je Sodišče v tej sodbi razsodilo, da se je trditev, ki jo je podal intervenient in katere dopustnost je bila obravnavana v tej zadevi, nanašala na tožbeni razlog, ki ga je podala glavna stranka, in je podprla trditve slednje. Kot je bilo pojasnjeno v točkah 212, 213 in 214 zgoraj, v tej zadevi to ni tako.

217 Po drugi strani se družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España sklicujeta na točko 55 sodbe Sodišča z dne 8. julija 2010 v zadevi Komisija proti Italiji (C-334/08, ZOdl., str. I-6869). V tej sodbi je Sodišče sicer ugotovilo, da je razlog, ki ga glavna stranka ni navajala, temveč se je nanj skliceval le intervenient, ki je podpiral tožečo stranko, dopusten. Vendar je tam šlo za sredstvo obrambe v postopku zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 260 PDEU. V postopku zaradi neizpolnitve obveznosti pa mora Sodišče ugotoviti vse, kar je potrebno, da bi lahko sklepalo o neizpolnitvi obveznosti zadevne države članice. Sredstvo obrambe, ki se nanaša na dejanske ali pravne okoliščine, ki jih mora Komisija nujno upoštevati pri svoji analizi, ne more spremeniti okvira spora. V tej zadevi, nasprotno, družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España intervenirata v postopku z ničnostno tožbo, katere okvir je omejen predvsem s tožbenimi razlogi, na katere se sklicuje tožeča stranka.

218 Zato je treba dodatna razloga družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España zavreči kot nedopustna.

219 Ob upoštevanju vseh zgornjih ugotovitev je treba tožbo zavrniti.

Stroški

220 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni, in v skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške.

221 V glavni zadevi tožeča stranka ni uspela z nobenim od svojih predlogov, Komisija in RTVE pa sta predlagali naložitev stroškov tožeči stranki. V skladu s tem se slednji naloži plačilo lastnih stroškov ter stroškov RTVE in Komisije, razen stroškov, ki so slednji nastali z intervencijo. Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España nista uspeli z nobenim od svojih predlogov, zato se jima naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov, ki so nastali Komisiji z njuno intervencijo, v skladu s predlogi Komisije. Kraljevina Španija nosi svoje stroške.

222 V postopku za izdajo začasne odredbe tožeča stranka ni uspela z nobenim od svojih predlogov. Zato se ji naloži plačilo lastnih stroškov in v skladu s predlogoma Komisije in RTVE plačilo njunih stroškov. Kraljevina Španija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Družba DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA nosi svoje stroške, vključno s tistimi, ki so nastali v postopku za izdajo začasne odredbe, stroške Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), vključno s tistimi, ki so nastali v postopku za izdajo začasne odredbe, in stroške Evropske komisije, vključno s tistimi, ki so nastali v postopku za izdajo začasne odredbe, razen stroškov, ki so Komisiji nastali z intervencijo družb Telefónica de España, SA in Telefónica Móviles España, SA.**

3. **Družbi Telefónica de España in Telefónica Móviles España nosita svoje stroške in solidarno stroške, ki sta jih z intervencijo povzročili Komisiji.**

4. **Kraljevina Španija nosi svoje stroške, vključno s tistimi, ki so nastali v postopku za izdajo začasne odredbe.**

Czúcz Labucka Gratsias

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 11. julija 2014.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje in izpodbijani sklep 2

Postopek pred Splošnim sodiščem 4

Pravo 5

1. Dopustnost tožbe 5

2. Utemeljenost 6

Prvi tožbeni razlog: kršitev pojma pomoči v smislu člena 107 PDEU glede ločljivosti treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009 6

Prvi del tožbenega razloga: nezadostno upoštevanje povezave med tremi davčnimi ukrepi in elementi pomoči 7

– Pogoja, ki morata biti izpolnjena za to, da je način financiranja pomoči mogoče šteti za njen sestavni del 8

– Uporaba teh pogojev 9

Drugi del tožbenega razloga: razmerje med davčnimi ukrepi in konkurenčno prednostjo RTVE 12

Tretji del tožbenega razloga: protislovni pristop Komisije 14

Tretji tožbeni razlog: kršitev členov 49 PDEU in 63 PDEU 14

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 106(2) PDEU 15

Prvi del tožbenega razloga: nevarnost protikonkurenčnega ravnanja RTVE 16

Drugi del tožbenega razloga: vpliv na trgovino ali njena sprememba v obsegu, ki je v nasprotju z interesom Unije 19

Drugi očitki družb Telefónica de Espańa in Telefónica Móviles Espańa v okviru drugega tožbenega razloga 23

– Očitek glede kršitve člena 106(2) PDEU 21

– Očitek glede kršitve obveznosti obrazložitve 24

Drugi razlogi družb Telefónica de España in Telefónica Móviles España 25

Stroški 27